

Anna Dubovcová

Rómeo a Júlia

Prišli sme si pozrieť príbeh dvoch znepriatelených rodín.
Príbeh, ktorý sa odohral v priebehu pár dní a hodín.
Príbeh, čo bol nám všetkým celkom známy
ešte pred tým, než sme otvorili do divadla brány.

Vošli sme dnu, usadili sa na balkón.
Zaznela hudba, prvý tón.
Začínal sa príbeh, ktorý všetkých strhol
a priamo do mestečka Verona nás vrhol.

Do mesta, v ktorom sa len svoji k svojim túlia.
A žijú v ňom aj Rómeo a Júlia.
Deti dvoch rodín, ktoré sa v láske nemajú.
Oni sa však zaľúbia, keď na plese sa spoznajú.

Láska na prvý pohľad. Krásna, úprimná a čistá.
On vie, že ju miluje, aj ona si tým je istá.
Spriaznené duše, čo sa našli, no osud im nepraje.
Keď si dá chlapec dole masku a všetci zistia kto to je,

chcú ho vyhnúť, držať ďalej od dievčiny z ich rodu.
Ich vyhrážky však nepadajú na úrodnú pôdu.
To, že sú si súdení, je na prvý pohľad zrejmé.
Sľúbili si, že sa vezmú. Tajne, samozrejme.

Svoj sľub splnili, oddal ich brat Vavrinec.
Keď Rómeo spôsobil Tybaltovho života koniec,
bol ušetrený smrti, ale vyhnaný z mesta.
Plán však mali Vavrinec a chlapcova nevesta.

Napila sa jedu. Ten ju uspal, až mŕtvou sa zdala byť.
Posol mu mal priniesť správu, že aj naďalej bude žiť.
Benvolio však nevedel o tom liste.
No Júliu videl. Mŕtvu dozaiste.

List Rómeo nedostal, no Benvolio mu povedal čo zrel, tú krutú správu.
Rómeo padol na kolená, zvalil sa na trávnu,
nemohol uveriť vlastným ušiam.
Je to len zlý žart, čo ubližuje milujúcim dušiam?

A potom ju našiel. Krásnu, no bez dychu.
Smútil strašne, vzal do ruky dýku.
Rozlúčil sa, aj keď vedel, že jeho smrť by si nepriala.
Posledné zbohom jej dal a vtom sa prebrala.

Uvidela chlapca, ktorý bol jej láskou prvou.
Vedľa neho nôž zmáčaný jeho vlastnou krvou.
Poslednýkrát vydychoval, no ešte ju zbadal.
V očiach mal lásku, zmätok, radosť aj žiaľ.

„Žije,“ posledná myšlienka, čo preblesla mu hlavou.
Zavrel oči, nechal sa unášať krajinou neznámou.
Smútok a žiaľ, čo dievča premkol, bol väčší než túžba po živote.
Po živote? Čo by to bol za život v clivote?

Júlia plače, publikum už ani nedýcha.
Na javisku opäť zaleskla sa rovnaká dýka.
Čepeľ aj s Rómeovou krvou dievčine do srdca preniká.
Leží vedľa neho, aj z nej život pomaly uniká.

Smrť ich však nerozdelí, lež ešte viac ich spája.
Ich krv ostáva späť, ich duše tiež, i keď mŕtvi sú obaja.
Potom ich našli. Oboch nebohých, vedľa seba v objatí.
Až vtedy sa z rodín nenávisť vytratí.

Len smrť dvoch milujúcich sa ľudí,
spojila dva znepriatelené rody.
Tak sme videli príbeh týchto dvoch rodín.
Príbeh, ktorý sa odohral v priebehu pár dní a hodín.

O nenávisti a láske, kráčajúcich ruka v ruke,
o tej strašnej bolesti a muke,
keď zomiera človek milovaný.
O zistení, že to bol len poplach planý,

no už bolo neskoro zmeniť svoje rozhodnutie.
Život sa zrazu láme ako prútie,
ale láska zostáva.
Ten cit, čo zaľúbeným hlúpe nápady dáva.

Ten čo spája ľudí odlišných črt.
Cit, kvôli ktorému vzniká život aj smrť.
Cit, pre ktorý nijakej hranice niet.
Taký silný, že preň dobrovoľne šli na druhý svet.

